

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. Ch., dříve K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2018, č. j. MSK 126061/2018, sp. zn. DSH/27030/2018/Fil, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 3. 2020, č. j. 18 A 8/2019 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 12. 2018, č. j. MSK 126061/2018, sp. zn. DSH/27030/2018/Fil, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Orlová, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“), ze dne 8. 8. 2018, č. j. OD/PŘ/679/2018/MRA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným z nedbalostního spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši

1000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 3. 5. 2018 v čase kolem 12:31 hod. v Petřvaldě na ulici Ostravská, poblíž autobusové zastávky Březiny, ve směru jízdy na Ostravu, jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW registrační značky X při jízdě překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 27 km/h, neboť mu byla naměřena rychlost 80 km/h, po odečtení tolerance radaru ± 3 km/h tedy 77 km/h (dále jen „předmětný přestupek“).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 24. 3. 2020, č. j. 18 A 8/2019 - 34 (dále jen „napadený rozsudek“), napadená rozhodnutí jak žalovaného, tak i městského úřadu zrušil. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

[3] Žalobce byl městským úřadem uznán vinným ze spáchání přestupku na základě oznámení o přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje, dopravního inspektorátu Karviná ze dne 3. 5. 2018, č. j. KRPT-104897-4/PŘ-2018-070306, v němž jsou obsaženy identifikační údaje žalobce jako podezřelého ze spáchání přestupku, vč. identifikace vozidla, které žalobce řídil, a předmětného přestupku, a z úředního záznamu stejného policejního útvaru ze dne 6. 5. 2018, č. j. KRPT-104897-5/PŘ-2018-070306, který obsahuje taktéž vymezení předmětného přestupku a jehož součástí je záznam o přestupku, obsahující výstup z měření rychlosti vozidla radarem MicroDigiCam, včetně informace o místě měření a naměřené rychlosti. Součástí záznamu o přestupku je také fotografie měřeného vozidla tov. značky BMW, jehož registrační značka je zcela nečitelná. V úředním záznamu je dále uvedeno, že policejní hlídkou ve složení pprap. S. a prap. S. bylo 3. 5. 2018 zastaveno vozidlo BMW, RZ X a ztotožněn řidič jako žalobce, přičemž nemohlo dojít k záměně vozidla v době měření a zastavení s jiným vozidlem nebo záměny řidiče z důvodu, že hlídka měla vozidlo v neustálém vizuálním kontaktu.

[4] Podle krajského soudu za situace, kdy je ze záznamu přestupku patrné pouze to, že měřeno bylo vozidlo tovární značky BMW tmavé barvy, a není tedy jednoznačně identifikovatelné, že na fotografii se nachází vozidlo žalobce, rozhodujícím důkazem pro prokázání toho, jaké vozidlo bylo skutečně předmětem měření rychlosti, se stává oznámení o přestupku a úřední záznam, vyhotovený policejní hlídkou. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je přitom obsahem úředního záznamu pouze jakási předběžná informace o věci a slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu ve věci. Ačkoliv úřední záznamy či oznámení o přestupku mohou pro dokreslení situace sloužit jako podpůrné důkazy, za situace důkazní nouze nemohou samostatně obstát, neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu, nemající povahu veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno. Krajský soud následně podotkl, že pokud by naproti tomu byly ve správním řízení provedeny jako důkazy svědecké výpovědi zasahujících policistů, bylo by učiněno zadost požadavkům zásady bezprostřednosti i procesním právům žalobce. Závěrem krajský soud poukázal na skutečnost, že ve spise není obsaženo osvědčení či certifikát opravňující zasahujícího policistu k ovládání měřiče rychlosti.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá, že napadený rozsudek je nezákonný v důsledku nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění, (dále jen „s. ř. s.“)].

[6] Stěžovatel v první řadě namítá, že právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36, na který krajský soud v napadeném rozsudku odkázal, nelze paušálně vztáhnout na jakýkoliv případ měření rychlosti, především ne na nyní projednávanou věc. V onom rozsudku byla výstupem měření velmi nekvalitní fotografie, na níž nejenže nebyla čitelná registrační značka vozidla, ale nebyla rozpoznatelná ani tovární značka vozidla a ani jeho typ či barva. Naproti tomu v nyní projednávané věci je černobílá fotografie pouze mírně rozostřená, nicméně lze z ní bezpečně rozeznat, že zaměřené vozidlo je tovární značky BMW černé či tmavé barvy.

[7] Stěžovatel dále uvádí, že registrační značka vozidla v záznamu o přestupku byla logicky manuálně doplněna policistou, který změřené vozidlo žalobce zastavil. Stejným způsobem bylo vyplněno právě i oznámení o přestupku sepsané na místě samém, které dle stěžovatele nemá charakter úředního záznamu, nýbrž spíše protokolu o neodkladném a neopakovatelném úkonu, který je sepisován na místě samém při tomto úkonu, za přítomnosti kontrolované osoby, a tato osoba má právo do protokolu uvést své vyjádření a námítky. Tím se oznámení o přestupku podstatně odlišuje od úředního záznamu, a je mu proto potřeba přiznat samostatnou důkazní hodnotu, kterou úřední záznam nemá. Krajský soud přitom nezpochybňoval v napadeném rozsudku další skutečnosti, které jsou obsaženy v oznámení přestupku, jako jsou čas skutku, místo nebo osoba pachatele přestupku, avšak zcela nekonzistentně zpochybňuje pouze registrační značku vozidla. Dle stěžovatele se oznámení o přestupku svou povahou blíží veřejné listině, tudíž se údaje v něm obsažené mají považovat za pravdivé, nevzniknou-li o nich konkrétní pochybnosti.

[8] Podle stěžovatele není v judikatuře správních soudů zpochybňováno, že prokázat totožnost řidiče ve správním řízení lze ztotožněním po zastavení vozidla prostřednictvím dokladu totožnosti či jiným způsobem, přičemž zjištěné údaje jsou následně zaznamenány v listině sepsané o úkonu na místě samém (v případě Policie České republiky se nazývají Oznámení o přestupku a mají určené místo pro vyjádření kontrolované osoby). Správní orgán následně z takového úkonu vychází při řízení o přestupku a se ztotožněnou osobou jedná jako s podezřelým ze spáchání přestupku, a to bez ohledu na to, zda řidič do této listiny zaznamenal své vyjádření. Za takové důkazní situace pak nemůže být bez dalšího úspěšná námitka zpochybňující totožnost řidiče. Stěžovatel tak nevidí důvod, proč by měl být na identifikaci vozidla použit jiný důkazní standard než na identifikaci řidiče.

[9] K poznámce krajského soudu, že ve správním spise není založeno osvědčení či certifikát opravňující zasahujícího policistu k ovládání měřiče rychlosti, stěžovatel namítá, že takový důkaz nebyl v řízení potřebný, neboť o oprávnění policisty, jakož ani o správnosti měření jako takového nevznikly v řízení žádné pochybnosti. Policista, a tím spíše policista dopravního inspektorátu, je oprávněn k měření rychlosti již z titulu své funkce a náplní práce, jejíž běžnou součástí je právě i měření rychlosti vozidel.

[10] Konečně stěžovatel uvádí, že i bez ohledu na předchozí právní argumentaci bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno nezákonně, neboť krajský soud měl sám doplnit dokazování, stejně jako k tomu byl zavázán krajský soud Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 6 As 144/2016 - 36, na který krajský soud odkazuje.

[11] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlas stěžovatele se závěrem krajského soudu, že za situace, kdy z fotografie, která je součástí záznamu o přestupku jako výstup z měřicího systému, nelze rozpoznat byt' jediný znak registrační značky vozidla, jehož rychlost byla měřena, přesto je v řízení o přestupku pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností zcela dostačující, pokud správní orgán vychází z oznámení o přestupku a úředního záznamu o zastavení vozidla a ztotožnění řidiče měřeného vozidla, vyhotovených zasahujícími policisty.

[14] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že podle ustálené judikatury v obecné rovině nelze úřední záznam či oznámení přestupku použít jako rozhodující důkazy. Obsahem úředního záznamu je totiž jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Ačkoliv tedy správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty nemohou ze své povahy postačovat (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, bod 11; či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, bod 30). Úřední záznam sám o sobě, zvláště za situace důkazní nouze, nemůže obstát, neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (viz rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, či nález ÚS ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02).

[15] Jistou výjimku z tohoto pravidla tvoří řízení o přestupcích spočívajících v překročení maximální povolené rychlosti vozidla při provozu na pozemních komunikacích. V takovém případě je podle ustálené judikatury zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004

pokračování

Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[16] Jak však již Nejvyšší správní soud uvedl v citovaném rozsudku č. j. 6 As 144/2016 - 36, důvodem, proč v takových případech není potřeba zpravidla provádět např. výslech policistů, protože by byl nadbytečný, je, že fotografie pořízená měřicím zařízením standardně umožňuje bez rozumných pochybností rozeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku. Není přitom potřeba, aby byla registrační značka na fotografii vozidla vždy dokonale čitelná, aby mohla fotografie posloužit jako prostředek k identifikaci vozidla, které překročilo nejvyšší povolenou rychlost. Vždy však musí být z fotografie, má-li být použita jako stěžejní důkazní prostředek, možno jednoznačně ztotožnit vozidlo osoby podezřelé ze spáchání přestupku, např. znakem tovární značky a podstatnou částí registrační značky či specifickými detaily vozidla, pro něž je vozidlo možné nezaměnitelně ztotožnit (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2017, 2 As 323/2016 - 45, či ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 - 62).

[17] Ke splnění těchto podmínek v nyní projednávané věci nedošlo. Z fotografie z měření vozidla je seznatelné toliko to, že se podle přední masky a tvaru světlometů zřejmě skutečně jedná o vozidlo tovární značky BMW. Není však čitelný ani jediný znak registrační značky vozidla. Vozidla tovární značky BMW jsou přitom, jak je notoricky známo, na českých silnicích běžná, nikoli výjimečná. Ve správním spise je pak dále obsažen pouze úřední záznam o zastavení vozidla a ztotožnění jeho řidiče a oznámení o přestupku, v němž není uvedeno vyjádření osoby podezřelé ze spáchání přestupku, protože se tato osoba dle tvrzení zasahujících policistů odmítla podepsat. Oba tyto důkazy jsou přitom jednostrannými úkony, jejichž obsah vznikl čistě ve sféře policejního orgánu. Navíc se v úředním záznamu jedná o kombinaci údajů, které policejní orgán může získat i *ex post* z vlastních databází postupným hledáním (např. podle typu vozidla lze najít „vhodnou“ SPZ, podle ní provozovatele, podle údajů o něm jeho bližší identifikační údaje). Nejvyšší správní soud tímto ani náznakem nechce tvrdit, že by snad obsah správního spisu naznačoval, že v tomto konkrétním případě mělo dojít k *ex post* vyplnění uvedených listin zasahujícími policisty. Považuje to za spíše nepravděpodobné. Jedná se však o rizikový faktor, k němuž Nejvyšší správní soud musí při hodnocení dostatečnosti důkazu ke spolehlivému zjištění skutkového stavu přihlížet. Žádný jiný důkaz (např. foto- či videodokumentace ztotožnění řidiče a vozidla), který by v kombinaci s úředním záznamem mohl poskytnout dostatečnou míru jistoty o identitě vozidla a jeho řidiče, ve správním spise obsažen není.

[18] Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 6 As 144/2016 - 36, který je skutkově obdobný s nyní projednávanou věcí, v takovém případě „byly úřední záznam i oznámení o přestupku použity způsobem, který lze stěží označit za toliko podpůrný či dokreslující. Vzhledem k tomu, že je fotografie z měřicího zařízení natolik nevalitní, [...] je zřejmé, že ztotožnění stěžovatelova vozidla s vozidlem na snímku bylo [...] provedeno primárně na základě informací obsažených v jednostranném úředním záznamu zasahujícího policisty a v oznámení z přestupku, které stěžovatel nepodepsal.“ Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, že v nyní projednávané věci stěžovatel nezjistil skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu, tedy tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Bez dostatečně průkazné fotografie měřeného vozidla totiž nelze jednoznačně potvrdit

(aniž by bylo přistoupeno k dalšímu dokazování), že měřeným vozidlem bylo právě vozidlo žalobce, a že to byl tedy žalobce, kdo se dopustil přestupku, o němž se vede správní řízení.

[19] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s argumentací stěžovatele ohledně povahy oznámení o přestupku, jakožto údajného protokolu o neodkladném a neopakovatelném úkonu, blízcím se svým charakterem veřejné listině. Jak již Nejvyšší správní soud citoval výše, úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý (obdobně také oznámení přestupku), poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci.

[20] Podle § 73 zákona o přestupcích platí, že *má-li orgán Policie České republiky nebo Vojenské policie (dále jen „orgán policie“) nebo jiný správní orgán důvodné podezření, že byl spáchán přestupek, a není-li sám příslušný k jeho projednání, oznámí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu příslušnému správnímu orgánu. V oznámení uvede zejména, kdo je podezřelým z přestupku, pokud je mu znám, popis skutku, ve kterém je přestupek spatřován, místo a čas, kdy měl být přestupek spáchán, zákonné ustanovení obsahující skutkovou podstatu předmětného přestupku a důkazní prostředky, které jsou mu známy.*

[21] Oznámení o přestupku má naopak ještě menší důkazní sílu než úřední záznam, neboť oznámení o přestupku nemá zákonem stanoveny žádné formální ani obsahové náležitosti. Může se tak jednat o zcela neformální úkon. Svou povahou je oznámení o přestupku dle § 73 zákona o přestupcích fakticky podnět k zahájení řízení o přestupku z moci úřední (srov. např. i JEMELKA, Luboš. § 73 [Oznamování přestupku]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 576, marg. č. 8.). Argumentace stěžovatele tak nemůže obstát, neboť oznámení o přestupku nemá jím namítanou povahu bez ohledu na to, jak formalizovanou podobu Policie České republiky při své činnosti používá. Vyšší informační (a potenciálně i určitou důkazní) hodnotu v řízení o přestupku o překročení nejvyšší povolené rychlosti může mít naopak právě úřední záznam příkládaný podle § 74 odst. 2 zákona o přestupcích k oznámení o přestupku, který má zachytit průběh zastavení a ztotožnění řidiče vozidla a ve kterém mohou být obsaženy další podstatné informace o průběhu celého úkonu zasahujících policistů. Právě úřední záznam o zastavení vozidla a ztotožnění řidiče tak bude pravidelně zdrojem, ze kterého bude správní orgán vycházet při zvažování toho, zda a s kým zahájí řízení o přestupku. To však správní orgán nezabývá povinností zjistit skutkový stav tak, aby mohl o skutkovém stavu učinit závěr bez důvodných pochybností. Jak již bylo uvedeno, úřední záznam slouží pouze k dokreslení skutkového stavu za situace, kdy je ze záznamu o přestupku možné jednoznačně identifikovat vozidlo, kterým došlo ke spáchání přestupku. V opačném případě se úřední záznam stává stěžejním důkazem v řízení o přestupku, což je z hlediska ochrany procesních práv obviněného nepřipustné.

[22] Naopak je třeba přisvědčit argumentaci stěžovatele, že důkaz osvědčením či certifikátem opravňujícími zasahujícího policistu k ovládání měřiče rychlosti není potřeba provádět tehdy, pokud nebyl samotný průběh měření v řízení zpochybněn. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, není podstatné, zda byli policisté proškoleni k použití měřicího přístroje, ale zda dodrželi všechna pravidla pro správné měření rychlosti

pokračování

(viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 107/2015 - 52 či ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51). Jedná se však o dílčí nepřesnost, která nemá vliv na napadený rozsudek krajského soudu, neboť absence osvědčení či certifikátu oprávnujících zasahujícího policistu k ovládání měřiče rychlosti ve správním spisu nebyla důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí stěžovatele a městského úřadu.

[23] Přisvědčit naopak nelze námitce stěžovatele, že zrušení obou správních rozhodnutí bylo nezákonné proto, že krajský soud nedoplnil dokazování sám. V tomto ohledu je potřeba upozornit, že byť stěžovatel odkazuje na již mnohokrát citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 144/2016 - 36, v procesním postupu, který krajský soud použil, se nyní projednávaná věc od stěžovatelem odkazované odlišuje. Ve věci, ve které rozhodl rozsudkem č. j. 6 As 144/2016 - 36, totiž Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele z důvodu, jelikož krajský soud shledal, že skutkový stav v řízení o přestupku byl zjištěn bez důvodných pochybností. Protože se Nejvyšší správní soud se závěry krajského soudu neztotožnil, zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení, v němž zavázal krajský soud doplnit dokazování tak, aby byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. V nyní projednávané věci tomu však bylo jinak. Krajský soud shledal, že žalovaný nezjistil skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu, proto podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. napadená rozhodnutí zrušil. Učinil tak za situace, kdy jej nevážalo žádné předchozí zrušující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu k doplnění dokazování. Nejvyšší správní soud se až následně (v nynějším rozsudku) se závěry krajského soudu o nedostatečnosti zjištěného skutkového stavu ztotožnil.

[24] Pochybením krajského soudu není ani zrušení prvostupňového správního rozhodnutí. Zrušit takové rozhodnutí je namíste především tehdy, je-li zřejmé, že důvody nezákonnosti se týkají i jeho a že pokud by soud zrušil jen napadené rozhodnutí odvolacího orgánu, ten by stejně v dalším řízení musel prvostupňové rozhodnutí zrušit. V případě nedostatečně zjištěného skutkového stavu přitom i odvolací orgán může nezřídka zhojit vady prvostupňového řízení a sám provést dokazování. V nyní projednávané věci však bude třeba dokazování doplnit ve větší míře; je tedy vhodné, aby tak učinil prvostupňový správní orgán. Krajský soud tedy postupoval zcela v mezích širokého prostoru k uvážení, který mu dává § 78 odst. 3 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, v řízení o kasační stížnosti mu však nevznikly žádné náklady, jelikož neučinil žádný úkon, za který by mu náležela náhrada.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. května 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu